

วันที่ 15 พฤษภาคม 2565 เป็นวันวิสาขบูชา ซึ่งเป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา และเป็นวันหยุดราชการของไทย องค์การบริหารส่วนตำบลโนนเมืองพัฒนา จึงขอเชิญชวนประชาชนตำบลโนนเมืองพัฒนา ร่วมอนุรักษ์วัฒนธรรมวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ชวนลูก จูงหลานทำกิจกรรมต่างๆเนื่องในวันวิสาขบูชา เช่น ทำบุญตักบาตรที่วัด ปฏิบัติธรรมและ ฟังพระธรรมเทศนา กิจกรรมเวียนเทียน ฯลฯ

ความเป็นมาของวันวิสาขบูชา พอสั่งเขป

กิจกรรมวันวิสาขบูชา

วันวิสาขบูชา ถือว่าเป็นวันสำคัญยิ่งที่ชาวพุทธทั่วโลกจะมารวมตัวกันเพื่อจัดพิธีทำบุญใหญ่ หรือจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อเป็นการบำเพ็ญกุศลระลึกถึงพระพุทธเจ้า โดยในฐานะที่วันวิสาขบูชาได้รับการยกย่องให้เป็นวันสำคัญของโลก เมื่อวันวิสาขบูชามาถึง องค์การสหประชาชาติ ณ มหานครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา จะมีการอัญเชิญพระเจดีย์วิสาขบูชาอนุสรณ์ สกลโลก ประกาศบูชาวันวิสาขะ ภายในประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุประดิษฐานอยู่ ณ สำนักงานใหญ่องค์การสหประชาชาติเป็นการถาวรและเปิดให้ประชาชนเดินทางเข้ามาสักการะ

ในประเทศไทย นอกจากพุทธศาสนิกชนจะเดินทางเข้าวัดบำเพ็ญกุศล ถือน้ำ ฟังธรรมแล้ว ยังนิยมการปล่อยนกปล่อยปลา และเวียนเทียนรอบพระอุโบสถในช่วงค่ำเพื่อถวายเป็นพุทธบูชาอีกด้วย เมื่อวันวิสาขบูชามาถึงพุทธศาสนิกชนชาวไทยนิยมทำบุญตักบาตรในตอนเช้า และตลอดวันก็จะมี การบำเพ็ญกุศลความดีอื่นๆ อาทิ ตั้งใจรักษาศีล 5 ศีล 8 งดเว้นการทำบาปทั้งปวง ทำบุญถวายสังฆทาน ให้อิสระทาน หรือการปล่อยนกปล่อยปลา ฟังพระธรรมเทศนา รวมถึงเดินทางไปเวียนเทียนรอบพระอุโบสถตั้งแต่ช่วงเย็นกันเป็นจำนวนมาก

วันวิสาขบูชา นับว่าเป็นวันสำคัญสากลทางพระพุทธศาสนา สำหรับชาวพุทธทุกนิกายทั่วโลก เป็นวันหยุดราชการในหลายๆ ประเทศ อีกทั้งยังเป็นวันสำคัญในระดับนานาชาติตามข้อมติของสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ เนื่องจากเป็นวันคล้ายวันที่เกิดเหตุการณ์สำคัญที่สุดในพระพุทธศาสนา 3 เหตุการณ์ ได้แก่

1. การประสูติ

ย้อนไปก่อนพุทธศักราช 80 ปี ณ สวนลุมพินี ระหว่างกรุงกบิลพัสดุ์ และกรุงเทวทหะ พระจันทร์เสวยฤกษ์วิสาขะ ตรงกับวันเพ็ญขึ้น 15 ค่ำ เดือน 6 วันนี้ นับเป็นวันที่รูปกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อุบัติขึ้นบนผืนโลก

พระนางสิริมหามายาผู้เป็นพุทธมารดา เมื่อทรงตั้งครรภ์ ด้วยความที่พระนางทรงรักษาศีลและฝึกสมาธิมาก ทำให้ทรงเห็นพระโพธิสัตว์ที่อยู่ในครรภ์กำลังนั่งขัดสมาธิอย่างชัดเจนเหมือนอย่างกับพระโพธิสัตว์นั่งสมาธิอยู่นอกพระครรภ์

ครั้นถึงคราวพระโพธิสัตว์จะประสูติปรากฏว่า พระพุทธมารดาทรงประทับยืน แทนที่จะนอนเหมือนอย่างกับคนอื่น ๆ แล้วพระโพธิสัตว์ประสูติโดยเอาพระบาทออกมาก่อน ประคองพระธรรมกถึกหย่อนขาขวาลงจากธรรมาสน์ ทันทันที่พระบาทเหยียบถึงพื้น ก็สามารถยืนและเดินได้เลยทันที นับเป็นอัศจรรย์ที่บังเกิดขึ้นได้ยาก

เมื่อพระโพธิสัตว์ประสูติและยืนได้ถนัดแล้ว ทรงเปล่งอาสภิวาจาที่ทรงยืนยันถึงวัตถุประสงค์ในการเกิดอย่างชัดเจนว่า

**“เราเป็นผู้เลิศ ผู้เจริญ ผู้ประเสริฐที่สุดในโลก
ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย บัดนี้ภพใหม่ไม่มีแก่เราอีกแล้ว”**

ขณะที่พระโพธิสัตว์กำลังประสูตินั้น ได้บังเกิดความสว่างไสวขึ้นในโลกและไกลไปถึงหมื่นโลกธาตุ บุพนิมิต 32 ประการปรากฏขึ้น ในหมื่นจักรวาลได้มีแสงสว่างสุดจะประมาณแผ่ซ่านไป พวกคนตาบอดต่างก็มองเห็นได้ พวกคนหูหนวกก็ได้ยินเสียง พวกคนใบ้ก็พูดได้ พวกคนค่อมก็มีตัวตรงขึ้น คนง่อยเปลี้ยเสียขา ก็เดินด้วยเท้าได้ สัตว์ทั้งปวงที่ถูกจองจำก็พ้นจากเครื่องพันธนาการ ไฟในนรกทุกแห่งก็ดับ ในเปรตวิสัยความหิวกระหายก็สงบระงับ เหล่าสัตว์เดียรัจฉานก็ไม่มี ความกลัวภัย โรคและไฟกิเลสมีรากจะเป็นต้นของสัตว์ทั้งปวงก็สงบระงับ นี่ก็นับเป็นความมหัศจรรย์ที่บังเกิดขึ้นได้ยากในโลกแท้ ครั้นพระกุมารประสูติได้ 5 วัน ก็ได้รับการถวายพระนามว่า **"สิทธัตถะ"** แปลว่า **"สมปรารถนา"**

2. การตรัสรู้

ครั้งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น ก็ศึกษาความรู้จากครูที่มีความรู้อันสูงสุดของแผ่นดิน ท่านใช้เวลาเพียงแค่ 7 วันเท่านั้น ก็เรียนจนหมดภูมิความรู้ของครูที่อุตสาหศึกษามาตลอดชีวิต แม้พระองค์จะทรงพรั่งพร้อมด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติและคุณสมบัติ แต่ก็ไม่ประมาทในชีวิต ครั้นได้ทอดพระเนตรเวททูต คือ เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย และก็เห็นสมณะ ก็คิดว่า ต้องเลือกชีวิตสมณะ เพราะเป็นชีวิตที่ประเสริฐที่สุด ที่จะมุ่งไปสู่หนทางพ้นทุกข์ ท่านจึงเสด็จออกผนวชเมื่อได้ 29 พรรษา และได้ทรงม้ากัณฐกะ ออกผนวชที่ริมฝั่งแม่น้ำอโนมา

หลังจากได้บำเพ็ญเพียรมายาวนานถึง 6 ปี ภายใต้ต้นอัสสัตถพฤกษ์ ในวันนั้น พระบรมโพธิสัตว์ได้ทรงนั่ง
คู่อปราจิตบัลลังก์ซึ่งแม้สายฟ้าจะผ่าลงตั้ง 100 ครั้งก็ไม่แตกทำลาย โดยทรงอธิษฐาน

“แม่เลือดและเนื้อในกาย จักแห้งเหือดเหลือแต่หนัง เอ็น กระดูกก็ตาม ตราบใดที่เรายังไม่บรรลุ
พระสัมมาสัมโพธิญาณ ได้รู้ ได้เห็นธรรมอันยิ่งแล้ว จักไม่ยอมลุกจากบัลลังก์นี้เป็นอันขาด จักนั่งอบรม
กาย วาจา ใจ ให้ละเอียดถึงที่สุดให้ได้ ”

พอพญามารรู้เข้า ก็สะดุ้งพรีบกัณฑ์ภพทีเดียว ได้เข้ามาสิงบังคับท้าวปรนิมิตสวัตดี ให้เป็นเทวบุตรมาร แล้วก็พากันยกพลพักมารมาข่มขู่ มาอ้างสิทธิ์ว่า ที่ตรงนี้น่ะ เป็นที่ของพญามาร โดยมีเสนามารพร้อมด้วยพรรคพวกของตัวมาร พระโพธิสัตว์ท่านก็ไม่หวั่นไหว ท่านนั่งทำใจหยุดใจนิ่งอย่างเดียว ในที่สุดพระองค์ก็สามารถเอาชนะได้ด้วยอานุภาพแห่งบารมีธรรม ที่สั่งสมมาอย่างดีแล้ว

พระมหาบุรุษทรงพิจารณาปัจจัยการอันประกอบด้วยองค์ 12 โดยอนุโลมและปฏิโลม หมิ่นโลกธาตุหวั่นไหว 12 ครั้ง จนจรดน้ำรองแผ่นดินเป็นที่สุด พระมหาบุรุษได้ทรงบรรลุสัมพัญญุตญาณ ในเวลาอรุณขึ้น

เมื่อพระมหาบุรุษทรงบรรลุพระสัมพัญญุตญาณแล้ว โลกัณฑ์นรกกว้าง 500 โยชน์ในระหว่างจักรวาลทั้งหลายไม่เคยสว่างด้วยแสงพระอาทิตย์ 7 ดวง ก็ได้มีแสงสว่างไสวเป็นอันเดียวกัน มหาสมุทรลึก 84,000 โยชน์ ได้กลายเป็นน้ำหวาน แม่น้ำทั้งหลายหยุดไหล คนบอดแต่กำเนิดก็มองเห็นรูป คนหนวกแต่กำเนิดก็กลับได้ยินเสียง คนง่อยเปลี้ยแต่กำเนิดก็เดินได้ กรรมกรรมทั้งหลายมีเครื่องจองจำเป็นต้น ได้ขาดหลุดไป !! พระมหาบุรุษได้รับการบูชาจากเหล่าทวยเทพด้วยสมบัติอันประกอบด้วยสิริหาปริมาณมิได้ ทรงเปล่งอุทานว่า...

“เราเมื่อแสวงหานายช่างคือตัณหา ผู้กระทำเรือนเมื่อไม่ประสบ ได้ท่องเที่ยวไปยังสงสารมิใช่น้อยการเกิดบ่อยๆ เป็นทุกข์ ตูก่อนนายช่างผู้กระทำเรือน เราเห็นท่านแล้ว ท่านจักทำเรือนไม่ได้อีกต่อไป ซี่โครงทั้งปวงของท่าน เราหักแล้ว ยอดเรือนเรากำจัดแล้ว จิตของเราถึงวิสังขารคือนิพพานแล้ว เราได้ถึงความสิ้นตัณหาแล้ว”

3. ปรีนิพพาน

ภายหลังจากการตรัสรู้ องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงออกประกาศพระธรรมวินัย และโปรดเวไนยสัตว์เป็นเวลา 45 ปี เมื่อทรงมีพระชนมายุได้ 80 พรรษา และวันเพ็ญขึ้น 15 ค่ำ เดือน 6 ก่อนพุทธศักราช 1 ปี ณ ป่าสาละวัน เมืองกุสินารา แคว้นมัลละ ปัจจุบันอยู่ในเมืองกุสินคระ รัฐอุตตรประเทศ ประเทศอินเดีย

วันนี้...เป็นวันที่พระพุทธองค์เสด็จดับขันธปรินิพพาน รูปกายที่ประกอบด้วยเลือดเนื้อแตกดับลง คงเหลือแต่พระธรรมกาย เสด็จสู่พระนิพพานก่อนจะเสด็จดับขันธนั้น ยังทรงมีมหากรุณาประทานปัจฉิมโอวาทแก่พุทธบริษัทว่า

**"สังขารร่างกายของเราไม่เที่ยง มีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา
พวกเธอจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด"**

การประสูติ ตรัสรู้และปรินิพพานของพระพุทธโคดม ซึ่งทั้ง 3 เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นตรงกัน ณ วันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 6 หรือวันเพ็ญแห่งเดือนวิสาขะ (ต่างปีกัน) ชาวพุทธจึงถือว่าเป็นวันที่รวมการเกิดเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์ยิ่ง และเรียกการบูชาในวันนี้ว่า **วิสาขบูชา** ย่อมาจาก **วิสาขปุณณมีบูชา** หมายถึง การบูชาในวันเพ็ญเดือนวิสาขะ

กิจกรรมที่พุทธศาสนิกชนพึงปฏิบัติใน วันวิสาขบูชา ได้แก่

1. ทำบุญใส่บาตร กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ญาติที่ล่วงลับ
2. จัดสำรับคาวหวานไปทำบุญถวายภัตตาหารที่วัด และปฏิบัติธรรม ฟังพระธรรมเทศนา
3. ปลอ่ยนกปลอ่ยปลา เพื่อสร้างบุญสร้างกุศล
4. ร่วมเวียนเทียนรอบอุโบสถที่วัดในตอนค่ำ เพื่อรำลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
5. ร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับวันสำคัญทางพุทธศาสนา
6. จัดแสดงนิทรรศการ ประวัติ หรือเรื่องราวความเป็นมาเกี่ยวกับวันวิสาขบูชาตามโรงเรียน หรือสถานที่ราชการต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ และเป็นการร่วมรำลึกถึงความสำคัญของวันวิสาขบูชา
7. ประดับธงชาติตามอาคารบ้านเรือน วัดและสถานที่ราชการ
8. บำเพ็ญสาธารณประโยชน์

กองการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม องค์การบริหารส่วนตำบลโนนเมืองพัฒนา

อ้างอิงข้อมูล <http://event.sanook.com/day/visakha/>